

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Eidem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

quod auctoritate literarum prædicti prædecessoris nostri propter criminum evidentiam & spontaneam cessionem processeras ad depositionem ipsius, & de speciali mandato ejusdem prædecessoris nostri eum in monasterio Glocestrensi, ubi prius monachus fuerat, carceri manciparas, per testes legitimos comprobasti, deinde autem cum iudices ipsi gesta omnia redegerint in scriptis, & terminum partibus assignassent, idem R. in manibus tuis & liti cessit & renuntiavit spontaneus abbatiæ, tuque renuntiationem ejus ad multam quorundam religiosorum virorum instantiam recepisti. Ceterum licet sæpeditus R. se renuntiassent abbatiæ ab initio denegasset, tandem tamen id in nostra præsentia confessus est, adiciens quod quia renuntiaverat spoliatus, ejus renuntiatione non tenebat. Præterea cum tu ei congruè promiseris providere, nec volueris adimplere promissum, nec ipse ratum habere quod fecerat tenebatur. Insuper metu fuerat ad renuntiationem ductus, cum tu ei fueris comminatus quod si ad nos cum iudicum relatione veniret, obtineres à nobis quod eum in caveam poneremus. Contra hoc autem dictus Archidiaconus replicavit quod eidem R. prodesse non poterat nec debebat quod renuntiaverat spoliatus, utpote quem non adversarius, sed iudex potius spoliaret. Metus autem quem allegaverat pars adversa, eum non poterat excusare, cum cadere non deberet in constantem. Quis etenim constans præsumeret quod nos ad nutum tuum aliquem retruderemus in carcerem & tyrannidem exerceremus in eos qui causas suas apud sedem apostolicam prosequuntur? Non ergo dictus R. debuit qualibet occasione præsumere quod nos hujusmodi vellemus sævitiam exercere. Quod autem præsumptio ejus frivola fuerit, apparuit ex post facto. Licet igitur iudex non semper ad unam speciem probationis mentem suam applicet, sed ex confessionibus, depositionibus, allegationibus, aliisque quæ in ejus præsentia proponuntur formet animi sui motum, & tanta sit judicialis auctoritas ut semper debeat præsumi pro ea donec contra ipsam aliquid legitime comprobetur, sub prætextu quasi tu contra prædictum R. coram Dunelmensi & ejus conjudice nihil penitus probavisses, standum tamen sententiæ fuerat, nisi dictus R. eam ostenderet irritandam. Quia tamen præter ista constitit de ipsius renuntiatione spontanea per quorundam Episcoporum literas

& confessionem ipsius, nos de consilio fratrum nostrorum ei super eadem abbatiæ silentium duximus imponendum. Volumus autem ut eidem, divinæ pietatis obtentu, de redditibus monasterij de Tornea in aliquo loco religioso congruè facias provideri. Nulli ergo &c. diffinitionis &c. Datum Laterani &c. II. Non. Iunij.

E I D E M.

EX parte tua fuit in audientia nostra propositum quod prædecessores tui correctiones excessuum, examinationes & decisiones eorum in quibusdam Ecclesiis quæ ad te pertinent pleno jure, per seipso consueverant exercere, ita quod vices & officium Archidiaconi gererent in hac parte. Tu verò pondus curæ pastoralis attendens, alios vis in partem commissæ tibi sollicitudinis evocare, & ad curam archidiaconalem in prædictis Ecclesiis exercendam duos Archidiaconos ordinare disponis, ut levius in singulis fiat onus quod in plures fuerit distributum, & Ecclesia Cantuariensis tribus Archidiaconis de cetero gaudeat, quæ unum solum hactenus noscitur habuisse. Nos igitur propositum tuum in Domino commendamus, & ut illud effectui mancipes, suademus, si tamen sine gravi scandalo & præjudicio aliquorum poterit adimpleri. Datum Laterani II. Kal. Iunij.

ELIENSI EPISCOPO, DECANO
Lincolniensi, & Archidiacono de Bedford.

Querelarum diversitas & frequentia quæstionum quæ nobis contra venerabilem fratrem nostrum H. Eboracensem Archiepiscopum assidue proponuntur nostrum fatigat vehementer auditum: qui cum à nobis sæpe commonitus fuerit & correctus, ut actus suos in melius emendaret, ipse nec admonitiones, sicut decuit, acceptare nec correctiones, prout oportebat, asseritur admisisse; & licet à dilectis filiis Decano & Capitulo Eboracensis Ecclesiæ, tamquam pater à filiis, à quibusdam vicinis Episcopis & aliis nonnullis viris religiosis commonitus fuerit diligenter ut ab ipsorum indebita molestatione cessaret, & se circa eos & alios subditos suos tamquam benignus pastor haberet, ac super aliis nonnullis quæ pontificale fastigium decebant, suæ corrigeret operationis excessus, ipse propter hoc gravior est illis effectus, tamquam qui semper in illorum molestia gloriatur. Nolentes igitur hæc & alia quæ sæpe nobis denunciata fuerunt

Epist. 56.
Datur Archiepiscopo facultas instituendi Archidiaconos.

Epist. 57.
Committitur eis ut examine accusatorum propositam adversus Archiepiscopum Eboracensem.
Vide epistolas tres Innocentij 3. apud Hoveden. ad an. 1101.